"ఆఁ! చొక్కా తియ్! నడుము మీద పుట్టుమచ్చ చూస్తే తెలిసిపోతుంది కదా?"

"అంటే ఇంకా నమ్మకం కలగలేదన్నమాట! సరే" అంటూ షర్టు పైకి లాగి నడుము మీదున్న పుట్టుమచ్చ చూపించాడు.

నరసింహం ముఖంలో బాధ, ఆనందం ఒకేసారి కనిపించాయ్.

"మురళీ! ఇదంతా నీ కోసమే చేశాను. రాధ జీవితాన్ని ఆ దొంగవెధవ నాశనం చేస్తాడేమోనన్న భయంతోనే ఇంత నిక్కచ్చిగా వ్యవహరించాల్సి వచ్చింది!" అన్నాడతను.

"సరే! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మనిద్దరినీ వాడు ఇలా ఎప్పటికప్పుడు ఫూల్స్ చేయకుండా ఉంటాలంటే మనం -- మనిద్దరి మధ్యా మరో రహస్య సంకేతం -- అంటే కోడ్ ఏర్పాటు చేసుకోవాలి."

నరసింహం ముఖం సంతోషంతో విప్పారింది.

"చాలా చక్కని ఉపాయం. ఏం కోడ్ పెట్టుకుందాం!"

"ఒహో ! ఒహో అజరక్ -- కాద్రో బాద్రా అబ్రా!"

"ఓహో! ఓహోహో!! చాలా బాగుంది. దీంతో ఇంక వాడి ఆటలు కట్టు --"

మురళి మళ్ళీ శోభనం గదిలో కెళ్లగానే రామలింగం నరసింహం దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఏమిటసలు? ఏం జరిగింది? అబ్బాయినలా చొక్కా పుచ్చుకొని లాక్కెళ్ళారేమిటి?"

నరసింహం నవ్వాడు "శోభనంనాడు అలా చేయటం మా వంశ ఆచారం రామలింగం! మా తాతల కాలంనుంచీ వస్తోందది-"

సరిగ్గా అప్పుడే ఫోన్ మోగింది మళ్ళీ.

నరసింహం పరుగుతో వెళ్లి ఫోన్ అందుకున్నాడు.

"హలో -- ఎవరు నువ్వు?"

"తెలిసి కూడా ఎందుకా ప్రశ్న? నేను మీ అల్లుడు మురళిని?"

"ఏడ్చావ్! ఇప్పుడిక నీ ఆటలు సాగవ్‌లే! మమ్మల్ని ఫూల్స్ చేయటం నీ తరం కాదు."

"అలాగా! అయితే సరే. ఒహో ఒహో అజరక్ -- కాబ్రో బాద్రా అబ్రా, మళ్ళీ కలుద్దాం."

నరసింహం అదిరిపడ్డాడు.

ఫోన్ డిస్కనెక్టు అయింది.

****

"ఎందుకు మిమ్మల్నలా చొక్కా పట్టుకుని లాక్కెళ్ళారు, మా నాన్నగారు?" గదిలోకి రాగానే అడిగింది రాధ.

"మీ నాన్నకు ఈ పట్టెమంచం, ఈ గదిలాంటి వెధవ ఆచారాలు ఎలా వున్నాయో -- మా మామకి కూడా అదో వంశ సాంప్రదాయమట! మధ్యలో బయటికి తీసుకెళ్లటం ...." కోపంగా అన్నాడు.

రాధ నవ్వేసింది.

“చాలా విచిత్రమయిన ఆచారాలు కదూ!” ఆ నవ్వు మోహనంగా వుంది.

“ఇప్పుడు మనం ఈ గదిలో సమావేశమయింది ఆచారాలు, సాంప్రదాయాలు గురించి చర్చించుకోవడానికి కాదు!” అన్నాడతను ఆమెను దగ్గరకు లాక్కుంటూ.

“రాధా!”

“ఊ!”

ఆ తరువాతేం మాట్లాడాలో తెలీలేదతనికి.

“రాధా!” అన్నాడు మళ్ళీ.

“ఊఁ!”

“రాధా!”

“ఊఁ!”

“రాధా!....

“ఊఁ.....”

“ఇంతేరా ఈ జీవితమూ -- తిరిగే రంగుల రాట్నమూ ” అని పక్క వీధిలోంచి మైకులో పాట మొదలయింది.

మురళీకృష్ణకు ఒక్కసారి శరీరమంతా నీరసం ఆవహించేసింది “అబ్బా! ఈ టైంలో ఇలాంటి పాటలు వేస్తున్నారెవరు?” అన్నాడు కోపంగా.

“అవతలి సందులో పెళ్ళండీ! రాత్రి రెండింటికి లగ్నం ....”

“దొరక్క దొరక్క వాడికీ పాటే దొరికిందా? ఇడియట్!” అనుకున్నాడు పైకి.

రాధకు నవ్వాగలేదు.

“ఓ నిముషం ఓపిక పడితే ఆ పాట ఆగిపోతుందిగా!” అంది.

మురళి ఓ నిముషం ఓపిక పట్టాడు. పాట ఆగిపోయింది.

తేలిగ్గా వూపిరి ఓఊల్చుకుని, రాధని దగ్గరికి తీసుకుంటూ అన్నాడు “రాధా! మొదటిరాత్రి విశిష్టత తెలుసా నీకు ? ఈ రాత్రి ఇరువురి హృదయాలని కలిపే తొలిరాత్రి. పాలూ నీళ్ళలాగా, పువ్వూ తావిలా కలిసిపోయి, కష్టసుఖాల్ని ఇద్దరం పంచుకుంటూ”

“.... కావడి కొయ్యేనోయ్! కుండలు మన్నేనోయ్ .... కనుగొంటే సత్యమింతేనోయీ...” అని మళ్లీ పాట ప్రారంభమయింది.

“అబ్బా!” అన్నాడు కృష్ణ.

“ఏమైందండీ?”

“మళ్లీ నీరసం కలిగే పాటే! వివాహ సందర్భంలో ఇంత తత్వబోధ చేయాలన్న జిజ్ఞాస వున్నందుకు ఆ గ్రామ్‌ఫోన్ అద్దె కంపెనీ వాడికి జోహార్లు.”

“పోనీండి! ఇంకో రెండు నిముషాలు ఓపిక పడితే చాలు.”

“ఇలా ఓపిక పడుతూ కూర్చుంటే తెల్లారిపోతుంది.”

"పోనీ ఆ పాట వినిపించుకోకండి."

"చెవుల్లోకి అంత పెద్ద శబ్దంతో పంప్ చేస్తుంటే వినిపించుకోకుండా ఎలా? అలా పాటలు వింటూంటే మూడ్ రావడంలేదు."

"ఇలా మనకిష్టం లేనివి వినిపించుకోకుండా వుండాలంటే జుట్టు చన్నీళ్ళతో తడుపుకుని అరగంటసేపు ధ్యానం చేయాలండీ-- నేను అలాగే చేసేదాన్ని...."

"ఇంకా నయం, చెవుల్లో దూది పెట్టుకోమన్నావు కాదు."

"అవునండీ! మర్చేపోయాను. దూది పెట్టుకుంటే అస్సలు వినిపించదుట. వెళ్ళి దూది తెస్తాను" అమాయకంగా అంది.

"చచ్చాంపో ! ఆ తలుపు తెరిచి, మళ్ళీ వేయటం నా వల్లకాదు".

ఇద్దరూ చెరో మూలకి కూర్చుండిపోయారు. అరగంట సేపటి తర్వాత రికార్డులు ఆగిపోయాయ్.

"హమ్మయ్యా! శని వదిలిపోయింది!" అంటూ మళ్ళీ రాధను దగ్గరకు తీసుకున్నాడతను.

"రాధా!"

జవాబుగా "మ్యావ్..." అని వినిపించింది.

మురళి అదిరిపడ్డాడు గాని అంతలో రాధ అసలు గొంతు వినిపించింది "పిల్లి అనుకుంటానండీ!"

మురళి మంచందిగి కింద చూశాడు.

అతనిని చూసి మరోసారి "మ్యావ్" అంది పిల్లి, స్నేహితుడిని పరామర్శించినట్టు.

దాంతో అతడికి కోపం వచ్చి యుక్తా యుక్తాలు ఆలోచించకుండా మంచం కర్ర ఊడబెరికి దాంతో ఒకటి బాదాడు. అదే అతడు చేసిన తప్పు.

వికృతంగా కేకపెట్టి కాశ్మీరా లెవల్లో అక్కడ నుంచి టేబుల్‌మీద కెగిరి పాలగ్లాసులు రెండింటినీ కింద పడేసింది. తరువాత అల్మారాలోకి వెళ్ళి, అక్కడ నుంచి లడ్డూలున్న బల్లమీదకు దూకింది. దాంతో గదంతా స్నో వైట్ కలర్‌తో పాలు నేలమీద పరచుకున్నాయ్. అందులో అక్కడక్కడా నక్షత్రాల్లా లడ్డు ముక్కలు మెరవసాగాయి.

ఈ లోపులో పిల్లి కిటికీలోవున్న అలారం టైంపీస్‌తోసహా నేల మీదకు చేరుకుంది. అలారం టైపీస్ ఒక్కటల్లా అనేకములుగా మారింది.

ఆ చప్పుడుకి భయపడి పిల్లి తిరిగి మంచంమీదకు దూకింది. న్యూటన్ మూడో సూత్రం అనుసరించి రాధ కూడా కెవ్వున అరుస్తూ అదే స్పీడులో మంచం మీదనుంచి కిందకు దూకేసింది.

ఆ హడావుడికి కన్‌ఫ్యూజ్ అయిపోయి పిల్లి మంచం కిందకు దూకి బట్టల మూట వెనుక నక్కింది.

"ఎందుకలా దూకావ్?" ఆమెను పడిపోకుండా అందుకుని అడిగాడు మురళి.

"పిల్లి అంటే నాకు భయం!"

"హహ్హహ్హా....! " బిగ్గరగా నవ్వాడు మురళి "పిల్లిని చూచి భయపడేంత పిరికిదానివా? ఇంతకూ ఇప్పుడు దీని బెడద ఎలా వదిలించుకోవటం?"

"మంచం కిందకు పోయిందిగా! అక్కడే ఉండనీయండి" బెదురుగా అంది రాధ.

"ఏమిటీ? పిల్లి ఈ గదిలో ఉండాలా? అంటే మన శోభనం తంతు అంతా అది వీడియో కెమెరాలాగా చూస్తుండాలన్నమాట! అంతేనా?"

"ఛీ! ఏమిటండీ ఆ మాటలు?" సిగ్గుపడుతూ అందామె.

"లేకపోతే ఏమిటి? దీన్నెలాగయినా సరే బయటకు గెంటాల్సిందే. ఇలాంటి తంతుల్ని పిల్లులూ, బల్లులూ చూస్తే అష్టావక్రులు పుడతారు! ఏదో నవల్లో చదివాను."

"అయితే దానిని కిటికీలోంచి తోలేద్దాం" అతను లేచి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్లబోతుంటే ఆమె చప్పున అడ్డు పడింది.

"ఆగండి! కింద గాజు పెంకులున్నాయ్, ఊడ్చేస్తాను" అంటూ వాటిని తుడిచేసే కార్యక్రమం ప్రారంభించింది. శోభనం గదిలో చీపిరి కట్ట రడీగా ఉంచిన అత్తగారి దూరాలోచనకు జోహారులర్పిస్తూ కిటికీ తలుపులు తెరవబోయాడు, అవి తెరుచుకోలేదు.

"అయ్యో -- చెప్పటం మర్చిపోయానండీ! అని తెరుచుకోవు" అంది రాధ.

"ఎందుకని ?

"తెరుచుకోకుండా మా మామయ్య మేకులు కొట్టేశారు."

"అదేం రోగం ఆయనికి?"

"ఏమిటా మాటలు! మర్యాదగా మాట్లాడలేరూ? ఆ కిటికీ తెరిస్తే తెల్లవారు ఝామునే, వెనుక సందుగుండా తిరిగే వారందరికి కనబడుతుందని ఆయనలా చేశారు."

మురళి ఉసూరుమంటూ కూలబడ్డాడు "పోనీ ఇనుప కమ్మీ గాని సుత్తి గాని వున్నాయా?"

"శోభనం గదిలో అవెందుకుంటాయండీ?"

"చీపురు కట్ట ఉండగాలేనిది అవెందుకుండవ్" అంటూ గదంతా వెతకసాగాడతను.

అతని కళ్ళకు టేబుల్ మీదున్న మైసూర్ పాక్‌లు కనిపించాయి.

"ఆవి మీ అమ్మగారు చేసినవేనా?" అడిగాడతను.

"అవునండీ! ఎందుకు?"

"సుత్తి బదులు వాటిని వాడొచ్చని" అంటూ ఓ మైసూర్‌పాక్ తీసుకుని తలుపుమీద కొట్టసాగాడు. ఆ శబ్దాలు విని బయట గదిలో పడుకున్న అన్నపూర్ణ లేచి కూర్చుంది.

"ఇందాకట్నుంచీ గదిలో రక రకాల శబ్దాలు వినపడుతున్నాయండీ! సంగతేమంటారు?" రామలింగాన్ని నిద్రలేపి అడిగింది.

చూశాడు "శోభనం అన్నాక సవాలక్ష చప్పుళ్ళు వినిపిస్తాయి. ఆ రోజులు మర్చిపోయావా ఏమిటి?" అన్నాడు అటు తిరిగి పడుకుంటూ.

అన్నపూర్ణ సిగ్గుపడింది "చాల్లెండి! ఎవరయినా వింటే నవ్వుతారు" అంది.

ఇద్దరూ మళ్ళీ నిద్రావస్థలోకెళ్ళడానికి ప్రయత్నించసాగారు.

అరగంటసేపటి తర్వాత కిటికీ తలుపు ఊడి వచ్చింది.

"ఇప్పుడా పిల్లిని ఎలా పట్టుకోవడం" అడిగాడు మురళి.

"మీరు మ్యావ్ అని అరవండి! ఇంకో పిల్లి అనుకుని బయట కొచ్చేస్తుంది!" అద్భుతమయిన ఉపాయం చెప్పినట్లు మెరుస్తూన్న కళ్ళతో అంది.

మురళికి ఆ ఉపాయం నచ్చలేదు గానీ గత్యంతరం లేక మంచంక్రిందకు తలవంచి 'మ్యావ్' అని అరిచాడు.

"అలా మగ గొంతుతో అరవకండి! బెదిరిపోతుంది. అచ్చం పిల్లి లాగా దాని గొంతుతోనే అరవండి" అందామె సలహా ఇస్తున్నట్లు.

పెళ్లయి రోజన్నా కానిదే అప్పుడే సలహాలు మొదలుపెట్టిన రాధమీద పీకలదాకా కోపం ముంచుకొచ్చింది. అయితే అవసరం తనది కాబట్టి దాన్ని దిగమింగుకుని అచ్చం పిల్లిలాగా 'మ్యావ్, మ్యావ్' అంటూ అరవసాగాడు.

అతను 'మ్యావ్' అన్నప్పుడల్లా పిల్లికూడా 'మ్యావ్' అని అరవసాగింది తప్ప బయటకు రాలేదు.